

Libris.RO

Respect pehtru oameni și cărți

GAIL HONEYMAN

Eleanor
Oliphant
se simte excelent

la

CAPITOLUL 1

A tunci când oamenii mă întreabă ce fac – taximetriștii sau igieniștii dentari –, le spun că lucrez într-un birou. De aproape nouă ani, nimeni nu a întrebat vreodată ce fel de birou e sau cu ce mă ocup acolo. Nu sunt sigură dacă asta e din cauză că mă potrivesc perfect cu imaginea lor despre cum ar trebui să arate un funcționar sau din cauză că, atunci când oamenii aud fraza *lucrez într-un birou*, deja au completat singuri restul informațiilor – femeie care face fotocopii, bărbat care butonează o tastatură. Nu mă pot plângе. Sunt încântată că nu trebuie să le explic dedesubturile fascinante ale conturilor active. Atunci când eram la început, de fiecare dată când mă întreba cineva, răspundeam că lucrez pentru o companie de design grafic, iar ei presupuneau că eram în echipa de creație. Curând a devenit destul de plăcitor să văd cum li se schimba expresia feței atunci când le explicam că făceam parte din personalul din back office și că nu aveam ocazia să folosesc creioanele cu vîrf subțire sau programele extravagante.

Am aproape treizeci de ani și lucrez aici de când aveam douăzeci și unu. Bob, patronul, m-a angajat la puțin timp după deschidere. Cred că i-a fost milă de mine. Aveam o diplomă în științe umane și nu prea multă experiență de

muncă și am ajuns la interviu cu un ochi vânăt, câțiva dinți lipsă și o mână ruptă. Poate că a simțit, în acel moment, că nu o să îmi doresc mai mult decât o muncă de birou prost plătită, că o să fiu mulțumită să rămân în cadrul companiei, scutindu-l de efortul de a apela la cineva care să mă înlocuiască. Poate că și-a mai dat seama că nu o să am niciodată nevoie să îmi iau liber, ca să merg în luna de miere, și că nu voi cere concediu de maternitate. Nu știu.

În birou e în mod clar un sistem pe două niveluri; cei de la creație sunt starurile de film, iar noi, restul, suntem actorii secundari. Poți să îți dai seama doar uitându-te la noi din ce categorie facem parte. E drept că asta este și în funcție de salariu. Personalul din back office e plătit cu o nimică toată – așa că nu ne permită tunsori elegante și ochelari de tocilar. Haine, muzică, gadgeturi – deși designerii sunt disperați să fie văzuți ca niște liber-cugetători cu idei unice, de fapt, aderă cu toții la un cod de uniformă strict. Designul grafic mă lasă rece. Eu sunt cu finanțele. Aș putea să emit facturi pentru absolut orice – arme, Rohypnol, nuci de cocos.

De luni până vineri ajung la birou la 8.30. Am nevoie de o oră ca să iau prânzul. Obișnuiam să îmi aduc sandviciuri, dar mâncarea de acasă se termină înainte de a o putea folosi. Așa că acum îmi iau ceva de pe strada principală. Întotdeauna vinerea închei rondul cu o vizită la Marks and Spencer, lucru care pune punct frumos săptămânii. Stau în oficiu cu sandvičiul și citesc ziarul de la cap la coadă, apoidezleg cuvintele încrucișate. Cumpăr *Daily Telegraph*, dar nu pentru că îmi place în mod special, ci pentru că are cele mai bune cuvinte încrucișate

criptate. Nu vorbesc cu nimeni – până când cumpăr Meal Dealul, citesc ziarul și termin cele două rubrici de cuvinte încrucișate, ora aproape s-a dus. Mă întorc la birou și lucrez până la 5.30. Merg cu autobuzul o jumătate de oră.

Pregătesc cina și o mânânc în timp ce ascult *The Archers*. De obicei, fac paste cu sos pesto și salată – o tigaie și o farfurie. Copilăria mea a fost marcată de contradicții culinare – am avut la cină, de-a lungul anilor, atât scoici culese cu mâna, cât și cod la porție. După o îndelungată reflecție asupra aspectelor sociale și politice ale mesei, am realizat că nu mă interesează deloc mâncarea. Prefer haleala ieftină, simplă și ușor de obținut, dar care are și nutrienții necesari pentru ca o persoană să rămână în viață.

După ce mă spăl, citesc o carte și câteodată mă uit la televizor, în caz că e vreo emisiune pe care *The Telegraph* a recomandat-o în ziua aceea. De obicei (de fapt, întotdeauna) vorbesc cu Mami miercuri seara, preț de vreo cincisprezece minute sau cam aşa. Mă bag în pat pe la zece, citesc o jumătate de oră, apoi sting lumina. Ca regulă generală, nu am probleme cu somnul.

Vinerea nu iau autobuzul imediat după muncă, ci merg la Tesco Metro, care nu e foarte departe de birou, și cumpăr o pizza Margherita, niște Chianti și două sticle mari de votcă Glen. Când ajung acasă, mânânc pizza și beau vinul. După aceea beau un pic de votcă. Nu am nevoie de prea multe vinereea, doar de câteva înghițituri mari. Mă trezesc de obicei pe canapea pe la 3 dimineața și apoi mă împletesc spre pat. Beau restul de votcă în timpul weekendului, lungind-o în ambele zile, așa că nu sunt nici beată, nici treză. Linea se lasă așteptată din greu.

Telefonul nu sună prea des – dar tresar puternic atunci când aud soneria – și de obicei sunt oameni care mă întreabă dacă mi s-a vândut în mod fraudulos o asigurare de protecție a plășilor. Le șoptesc: „Știu unde locuiești“ și închid telefonul foarte, foarte încet.

Nimeni nu a intrat în apartamentul meu anul acesta în afără de angajații unor companii; nu am invitat de bunăvoie o altă ființă umană să îmi treacă pragul, decât ca să îmi citească contorul. Ai crede că aşa ceva e imposibil, nu? Totuși, e adevărat, chiar exist, nu-i aşa? Adesea, simt că parcă nu aş fi prezentă, că sunt o plășmuire a imaginației mele.

Sunt zile în care mă simt atât de puțin conectată cu pământul, încât firele care mă privesc de planetă sunt diafane și subțiri. O pală de vânt mai puternică m-ar smulge de tot și m-ar ridică, apoi aş dispărea precum una dintre acele semințe dintr-o păpădie.

Firele devin un pic mai puternice de luni până vineri. Oamenii telefonează la birou ca să discute despre linii de credit sau îmi trimit mailuri despre contracte și bugete estimative.

Angajații cu care împart biroul – Janey, Loretta, Bernadette și Billy – ar observa dacă nu apar. După câteva zile (m-am întrebat adesea câte), s-ar îngrijora că nu am sunat să spun că sunt bolnavă – atât de puțin caracteristic mie – și ar scoate adresa mea de la naftalină, din dosarele personalului. Bănuiesc că în final vor suna la poliție, nu-i aşa?

Oare ofițerii vor sparge ușa? Mă vor găsi, își vor acoperi fețele și le va veni să vomite din cauza miroslui? Asta le-ar oferi un prilej de discuție la birou. Mă urăsc, dar nu mă vor moartă. Oricum, nu prea cred.

Am fost la doctor ieri. Simt ca au trecut milenii de atunci. Am nimerit la doctorul cel Tânăr de data asta, tipul palid și roșcovan, fapt care m-a mulțumit. Cu cât sunt mai tineri, cu atât pregătirea lor e mai actuală, iar asta poate să fie numai de bine. Urăsc când nimereșc la bătrâna Dr. Wilson; are aproape șaizeci de ani și nu cred că știe prea multe despre noile medicamente sau despre descoperirile medicale. Abia se descurcă cu un computer.

Doctorul făcea schema aceea când discută cu tine, dar de fapt nu te privește, citind datele despre mine pe ecran și lovind tastă Enter cu o brutalitate din ce în ce mai mare, pe măsură ce avansa în josul paginii.

„Ce pot face de data asta pentru dumneavoastră, domnișoară Oliphant?“

„Mă doare spatele, domnule doctor, i-am spus. E o durere de nedescris.“

El încă nu mă privea.

„De cât timp vă simțiți aşa?“ m-a întrebat apoi.

„De câteva săptămâni“, i-am spus.

El a dat din cap.

„Cred că știu care este cauza, am spus, dar am vrut să aud opinia dumneavoastră.“

El s-a oprit din citit, privindu-mă în sfârșit.

„Ce crezi că îți cauzează dureri de spate, domnișoară Oliphant?“

„Cred că este vorba de sănii mei, domnule doctor“, i-am spus.

„Sânii dumitale?“

„Da, am spus. Ei bine, i-am cântărit și au aproape 3 kilograme – greutatea combinată, adică nu fiecare!“ am râs eu.

El mă privea fără să râdă.

„E cam multă greutate de cărat, nu-i aşa? l-am întrebat apoi. Vreau să spun că, dacă aş lega încă trei kilograme de carne de pieptul tău și te-aș obliga să mergi toată ziua aşa, te-ar durea și pe tine spatele, nu?”

El m-a privit atent, apoi și-a dres vocea:

„Cum... cum i-ai...?”

„Un cântar de bucătărie, am spus dând din cap. Cumva... am pus unul pe el. Nu i-am cântărit pe amândoi, am presupus că ar avea aproximativ aceeași greutate. Nu e deloc științific, știu, dar...”

„Îți voi scrie o rețetă pentru mai multe analgezice, domnișoară Oliphant”, mi-a spus el, vorbind peste mine și tastând.

„Din cele puternice de data asta, vă rog, am spus eu ferm, și să-mi ajungă.”

Au mai încercat să mă fraierească cu doze mici de aspirină. Aveam nevoie de o medicație eficientă, pe care să o adaug la vraful meu.

„Ați putea să îmi repetați rețeta pentru medicamentul pentru eczemă, vă rog? Pare că se manifestă mai puternic atunci când sunt stresată sau agitată.”

Nu a onorat rugămintea mea politicoasă cu un răspuns, ci doar a dat din cap. Niciunul din noi nu a scos vreun cuvânt în timp ce imprimanta „scuipa” hârtiile, pe care apoi mi le-a înmânat. S-a uitat din nou la ecran și a reînceput să tasteze. Se lăsase o tacere ciudată.

Aptitudinile lui sociale erau extrem de nepotrivite, în special pentru o muncă în care ai contact direct cu oamenii.

„La revedere, domnule doctor, am spus. Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul dumneavoastră.”

Nu a sesizat deloc tonul meu. Aparent, era încă absorbit de notițele lui. Ăsta e singurul neajuns al celor tineri – au un mod groaznic de a interacționa cu pacienții.

Asta se întâmpla ieri-dimineață, într-o altă viață. Astăzi, după, autobuzul a circulat bine în timp ce mă îndreptam spre muncă. Ploua și toți ceilalți arătau groaznic, ascunși în paltoanele lor, cu respirația matinală acră aburind geamurile. Viața venea strălucind spre mine printre stropii de ploaie care cădeau pe sticlă, scânteind proaspăt pe deasupra miroslului greu de haine ude și de picioare jilave.

Mereu am fost mândră că mă pot descurca singură. Sunt o adevărată supraviețuitoare – sunt Eleanor Oliphant. Nu am nevoie de nimenei altcineva – nu lipsește nimic din viața mea, nu e nicio piesă lipsă în propriul meu puzzle. Sunt o entitate autonomă. Asta e ceea ce mi-am spus mereu, până la un punct. Însă, aseară, m-am întâlnit cu iubirea vieții mele. Când l-am văzut pășind atent, am știut. Purta o pălărie foarte elegantă – dar nu neapărat asta mi-a atras atenția. Nu – nu sunt atât de superficială. Purta un costum din trei piese, cu *ultimul nasture de la vestă descheiat*. Un adevărat gentleman își lasă deschis ultimul nasture, spunea Mami mereu – și este unul dintre semnele după care să te uiți, care demonstrează că bărbatul respectiv este elegant, sofisticat, că aparține clasei sociale potrivite și că are și o poziție bună în societate. Fața sa frumoasă, vocea... iată, după atâtă vreme, un bărbat care putea fi descris cu oarecare certitudine ca fiind „numai bun de luat“.

Mami avea să fie încântată.

CAPITOLUL 2

La birou se simtea deja în aer bucuria zilei de vineri, fiecare consolându-se în secret cu minciuna că, într-un fel, weekendul avea să fie fantastic și că, de săptămâna viitoare, aveam să muncim altfel, mai bine. Nimenei nu se învață minte vreodată. Pentru mine totuși, lucrurile chiar se schimbaseră. Nu dormisem prea bine, dar, chiar și aşa, mă simteam bine, mai bine, foarte bine. Se zice că, atunci când te întâlnești cu „acela”, chiar o simți. Tot ce se spunea era adevărat, până și faptul că soarta îl împinsese pe drumul meu într-o seară de joi, aşa că weekendul se anunța acum a fi ispititor, plin de momente și de promisiuni.

Unul dintre designeri își termina tocmai atunci proiectul – și, ca de obicei, urma să marcăm momentul cu vin ieftin și cu bere scumpă, precum și cu cartofi prăjiți aruncați în boluri pentru cereale. Cu puțin noroc, avea să înceapă totul devreme, ca să pot face act de prezență și să reușesc să plec la timp. Trebuia să ajung la magazine înapoite de ora închiderii. Am deschis ușa, tresărind în răcorarea aerului condiționat, deși purtam o vestă. Billy era în centrul atenției. Stătea cu spatele la mine, iar ceilalți erau mult prea atenți la el, ca să mă observe strecându-mă.

„E cu capul“, spunea el.

Eleanor Oliphant se simte excelent

19

„Ei bine, știm că e cu capul, a răspuns Janey, de asta nu ne-am îndoit niciodată. Întrebarea e ce a făcut de data asta.“

„Știi atunci când a câștigat biletele alea și mi-a cerut să merg cu ea la concertul său aiurea?“ a fornăit Billy.

Janey a zâmbit.

„Tombola anuală a lui Bob cu gratuități de toată jena pentru clienți! Primul premiu, două bilete gratis. Al doilea premiu, patru bilete gratis...“

„Exact, a oftat Billy. Cel mai jenant moment al unei șesiuri de joi seara – un concert caritabil într-un pub, holbatul la echipa de marketing a celui mai important client, plus prezența la petrecere a câtorva personaje superciudate, cu prietenii și rudele lor... Și, ca să fie și mai rău, cu ea?“

Cu toții au izbucnit în râs. Nu puteam să nu fiu de acord cu evaluarea lui; nu era nici pe departe o noapte à la Gatsby a strălucirii și a excesului.

„Era o formație în prima parte – Johnnie nu-măștiu-cum și Pilgrim Pioneers – și nu au fost chiar atât de răi, a continuat el. Au cântat mai mult melodile proprii și câteva coveruri, melodii vechi cunoscute.“

„Îl cunosc – Johnnie Lomond! a izbucnit Bernadette. A fost în același an cu fratele meu mai mare. A venit la o petrecere de-a noastră într-o noapte, când mama și tata erau în Tenerife, el și câțiva dintre ceilalți amici din ultimul an ai fratelui meu. A reușit să înfunde chiuveta de la baie dacă îmi amintesc bine...“

M-am îndepărtat; nu voiam să aud despre trăsnaile din tinerețe ale nu știu cui.

„Oricum, a spus Billy – căruia nu îi plăcea să fie întreupt, din câte am observat –, ura de-a dreptul formația.

Stătea acolo blocată, fără să se miște, fără să aplaude, fără să facă nimic. Imediat ce au terminat, a spus că trebuie să ajungă acasă. Așa că nu a rămas nici măcar până la pauză, iar eu a trebuit să stau acolo singur pentru tot restul concertului, fix ca Billy Fără-Nimeni.“

„Mare păcat, Billy. Știi că voiai să o inviți la un pahar după aceea, poate să și dansați“, a zis apoi Loretta, înghiotindu-l.

„Ești așa de amuzantă, Loretta. Nu, a plecat ca din pușcă. Cred că, până să-și termine formația programul, era deja băgată în pat, cu o ceașcă de cacao și cu un exemplar din *Take a Break*.“

„Oh, a spus Janey, nu prea cred că citește *Take a Break*. Cred că e ceva mai ciudat, mult mai neașteptat. *Angling Times? What Caravan?*“

„*Horse and Hound*, a zis Billy ferm, are și abonament.“

Au izbucnit cu toții în hohote necontrolate.

De data asta, am râs și eu.

Nu mă așteptasem să se întâmpile totul seara trecută, chiar deloc. Tocmai de asta a fost șocul atât de puternic. Sunt o persoană căreia îi place să planifice totul, să se pregătească dinainte și să se organizeze. Iar asta a fost ceva cu totul neașteptat; a fost ca o palmă peste față, un pumn în stomac, o arsură.

Îl rugasem pe Billy să vină cu mine la concert, mai mult pentru că era cea mai Tânără persoană din birou; de aceea presupusesem că o să îi placă muzica. Îi auzisem pe ceilalți ironizându-l pe tema asta, crezând că eu plecasem să iau prânzul. Nu știam nimic despre concert, nu auzisem nimic despre niciuna dintre formații. Ieșeam în oraș dintr-un simț al datoriei; câștigasem biletele la

tombola caritabilă și știam că cei de la birou aveau să pună întrebări.

Băusem un vin alb acru, trezit, cu gustul degradat de paharele de plastic din care cei de la pub ne obligaseră să bem. Cât de sălbatici trebuie să le fi părut! Billy insistase să îl cumpere, ca mulțumire pentru invitație. Nici nu se punea problema să fie o întâlnire. Cuvântul în sine este ridicol.

Luminile se stinseră. Billy nu simțise nevoie să vadă formațiile din deschidere, dar eu rămăsesem fermă pe poziții. Nu știi niciodată când poți să fii martor la apariția unei noi senzații muzicale, nu știi cine o să urce pe scenă și să devină incandescent. Și, chiar atunci, el sfârsește asta. Începusem să mă holbez la el. Emana lumină și căldură. Tot ce interacționa cu el părea să se schimbe.

Mă așezasem mai bine pe scaunul meu și mă duseseam mai la marginea. În sfârșit. Îl găsiseam.

*

Acum, că soarta îmi decisese viitorul, chiar trebuia să știi mai multe despre el; cântărețul, răspunsul. Înainte să atac oraarea pe care o reprezentau conturile de sfârșit de lună, m-am gândit să arunc un ochi peste câteva site-uri – Argus, John Lewis –, ca să văd cam cât ar costa un computer. Bănuiam că aş fi putut veni la birou în weekend și să folosesc unul, dar era foarte mare riscul să mai fie și altcineva pe-acolo și să întrebe ce fac.

Nu era ca și când aş fi încălcat vreo regulă, dar nu era treaba nimănui și nu aş fi vrut să îi explic lui Bob cum lucrasem în weekenduri și, cu toate astea, nu reușisem să diminuez mormanul uriaș de facturi care așteptau să fie procesate. Mai mult, aş fi putut face alte chestii acasă,